

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **YASMINA CZECH, s. r. o., IČO: 28336283**
sídlem Masarykova 497, 768 05 Koryčany
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Korandou
sídlem Jeseniova 51, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2020, č. j. 43843/20/5300-21443-712785

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne 7. 3. 2019, č. j. 416030/19/3304-50522-702580, č. j. 416113/19/3304-50522-702580, č. j. 416151/19/3304-50522-702580, č. j. 416295/19/3304-50522-702580 a č. j. 416342/19/3304-50522-702580. Správce daně po provedené daňové kontrole ohledně DPH u žalobce za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 2013 a I. až IV. čtvrtletí roku 2014 dospěl k závěru, že

žalobce porušil § 21 odst. 1 a § 108 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném a účinném pro rozhodné období (dále jen „zákon o DPH“) tím, že ke dni uskutečnění zdanitelného plnění nebo ke dni přijetí úplaty za jím dodané zboží nebo poskytnutou službu nebyla přiznána a odvedena DPH. Žalobce dále dle správce daně neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně v souladu s § 72 a § 73 zákona o DPH, a to v případě přijatých zdanitelných plnění od telefonního operátora, přičemž tento dílčí závěr správce daně však žalobce nerozporoval. Správce daně následně vydal dodatečné platební výměry, kterými žalobci doměřil DPH v návaznosti na výše uvedené závěry.

2. Žalovaný následně žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí správce daně po odvolání žalobce potvrdil, přičemž uzavřel, že skutkové i právní závěry uvedené ve zprávách o daňové kontrole jsou založeny na korektní správní úvaze a že správce daně nepochybil, když přijaté úplaty uvedené ve výzvě k prokázání skutečností posoudil jako plnění uskutečněná v rámci ekonomické činnosti odvolatele a jako taková tudíž v souladu s § 21 odst. 1 zákona o DPH podléhají povinnosti přiznat daň na výstupu. Odvolatel neprokázal, že z těchto částek – přijatých úplat za jím uskutečněná zdanitelná plnění byla v předemtných zdaňovacích obdobích přiznána DPH v souladu se zněním § 21 odst. 1 zákona o DPH a § 108 odst. 1 zákona o DPH platném pro daná zdaňovací období.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce v první řadě namítá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož v odůvodnění dodatečných platebních výměrů (tj. ve zprávách o daňové kontrole) zcela absentuje přesná, a tudíž přezkoumatelná specifikace důkazů k jednotlivým správcem daně tvrzeným doměřeným zdanitelným plněním a odpovídající přezkoumatelná správní úvaha správce daně. Podle žalobce jediné relevantní odůvodnění napadených platebních výměrů může být obsaženo dle § 147 odst. 4 daňového řádu výhradně ve zprávách o daňové kontrole a jakákoli další vyjádření, argumenty, popř. důkazy uváděné správcem daně v jiných dokumentech, nemohou být považovány za odůvodnění napadených platebních výměrů, a nelze k nim v tomto smyslu nikterak přihlížet.
4. Žalobce dále namítá, že správce daně neunesl své důkazní břemeno v souvislosti s prokázáním existence skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných žalobcem. Správce daně učinil závěr o neunesení důkazního břemene žalobcem, aniž si vyjasnil právní otázku, jakou míru důkazu (důkazní standard) bude považovat za dostatečnou pro konstatování závěru, že důkazní břemeno bylo uneseno. V takovém případě je však úvaha správce daně nepřezkoumatelná, vykazující významné znaky nepřípustně subjektivního přístupu až svévole a správce daně tak nepostupoval v souladu se zásadou zákonnosti.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že i nadále setrvává na svém právním názoru uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí a plně odkazuje na skutečnosti v něm uvedené.

6. Ve vztahu k unesení důkazního břemene žalovaný s ohledem na povahu této námitky v podstatě opakuje to, co již k této námitce konstatoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Právní názor odpovídá ustálené judikatuře správních soudů a Ústavního soudu, jež za dostatečné pro přenos důkazního břemene považuje „důvodné pochybnosti“ správce daně ve vztahu k předloženým účetním dokladům a tvrzením daňového subjektu. Právě vyjádřením důvodných pochybností ve výzvě k prokázání skutečností přešlo v uvedené věci důkazní břemeno ze správce daně na žalobce. Také tato žalobní námitka je s ohledem na skutkový stav v dané věci zcela nedůvodná. Za stavu řízení, kdy na žalobce přešlo důkazní břemeno vyvrátit pochybnosti správce daně ve vztahu k věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti předložených účetních záznamů, je otázka stanovení důkazního standardu zcela irelevantní, neboť ani v reakci na kontrolní zjištění, ani v odvolání proti dodatečným platebním výměřům a nakonec ani v žalobě není ani náznak snahy žalobce toto své důkazní břemeno unést. Žalobce se namísto toho soustředí na rozporování přenosu důkazního břemene, na tvrzení nemožnosti prokázat negativní skutečnost a rozporování závěrů správce daně, vše bez toho, aby se soustředil na podstatné: prokázání toho, že tržby „odkloněné“ na soukromý účet jednatelky žalobce zaevidoval do svého účetnictví a řádně zdanil.
7. Právě prokázání této skutečnosti požadoval po žalobci správce daně (viz str. 104 výzvy k prokázání skutečností), přičemž se nejedná o negativní skutečnost (jde o prokázání zahrnutí „odkloněných“ tržeb do účetnictví žalobce a nikoliv jejich nezahrnutí), nadto o skutečnost lehce prokazatelnou, neboť k jejímu prokázání by stačilo předložení dokladů, kterými „odkloněné“ tržby jednatelka žalobce zahrнула do svého účetnictví a následně řádně zdanila ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o DPH a § 108 odst. 1 zákona o DPH. Neunesení důkazního břemene je tak faktem, na kterém nemůže nic změnit ani obecná právní polemika žalobce a nelze z něho ani dovozovat nepřezkoumatelnost úvahy správce daně, či dokonce svévoli nebo porušení zásady zákonnosti, jak tvrdí žalobce.
8. Námitku ohledně absence přesné specifikace důkazů a souvisejících úvah správce daně žalobce uplatnil již v rámci vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění a následně také v odvolání, přičemž žalovaným byla vypořádána v bodech [68] a [69] žalobou napadeného rozhodnutí. Již ve zprávách o daňové kontrole přitom správce daně konstatoval, a to s velmi podrobnou specifikací, že žalobce byl seznámen se všemi skutečnostmi, které byly podkladem pro odpovídající závěry správce daně, Žalovaný v této souvislosti současně odkazuje na znění § 88 odst. 1 daňového řádu a judikaturu Nejvyššího správního soudu k němu.
9. V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrvává na své žalobní argumentaci, kterou nyní doplňuje i další obsáhlé citace judikatury správních soudů, které dle jeho názoru podporují jeho žalobní námitky a tvrzení o nesprávnosti právního názoru žalovaného.

IV. Ústní jednání konané dne 31. 1. 2023

10. Při ústním jednání jak žalobce, tak žalovaný setrvali na svých stanoviscích a argumentaci, předestřené v žalobě, resp. ve vyjádření k žalobě a replice. Žalobce na podporu této argumentace předestřel právní závěry, formulované v judikatuře Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie, s nimiž se dle jeho názoru postup žalovaného v nyní projednávané věci ocitá v rozporu.

V. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správce daně), včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
12. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
13. S touto námitkou se ovšem krajský soud neztotožňuje, neboť k tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval a neopomenul žádné účastníkovy námítky. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správce daně. O takový případ se však u žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného nejedná. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je totiž jednoznačně zřejmé a seznatelné, na základě jakých důvodů dospěl k závěru, že námítky žalobce uplatněné v odvolání jsou nedůvodné a rozhodnutí správce daně správné. Na rozdíl od žalobce je tak krajský soud toho názoru, že se žalovaný dostatečně a srozumitelně vypořádal se všemi jím uplatněnými námitkami, a to v míře odpovídající jejich relevanci pro podstatu projednávané věci, a není tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Ostatně námítky žalobce, směřující k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, ve skutečnosti cílí na nedostatky postupu správce daně v daňovém řízení, nikoliv na nedostatky obsahu napadeného rozhodnutí jako takového. Je to tedy namítaná nezákonnost, nikoliv nepřezkoumatelnost, která materiálně odpovídá tvrzením žalobce. Uvedené platí zejména k námitce ohledně nepřezkoumatelnosti právního závěru žalovaného o neunesení důkazního břemene ze strany žalobce.
14. Co se týče námítky žalobce ohledně formální podoby dodatečných platebních výměrů, kdy podle žalobce jediné relevantní odůvodnění napadených platebních výměrů může být obsaženo dle § 147 odst. 4 daňového řádu výhradně ve zprávách o daňové kontrole a jakákoli další vyjádření, argumenty, popř. důkazy uváděné správcem daně v jiných dokumentech, nemohou být považovány za odůvodnění napadených platebních výměrů, a nelze k nim v tomto smyslu nikterak přihlížet, ani s touto námitkou se krajský soud neztotožňuje.

15. Jak správně žalovaný zdůrazňuje ve vyjádření k žalobě, dle § 88 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), platí, že „o zahájení, průběhu a ukončení daňové kontroly sepíše správce daně zprávu o daňové kontrole, která obsahuje výsledek kontrolního zjištění, včetně hodnocení důkazů zjištěných v průběhu daňové kontroly, a odkaz na protokoly nebo úřední záznamy o a) zahájení daňové kontroly podepsaný úřední osobou a daňovým subjektem, b) jednáních vedených v průběhu daňové kontroly, c) skutečnostech zjištěných správcem daně mimo jednání, d) seznámení daňového subjektu s výsledkem kontrolního zjištění, e) vyjádření daňového subjektu obsahující tvrzení, návrhy nebo výhrady daňového subjektu k výsledku kontrolního zjištění, f) stanovisku správce daně k jednotlivým tvrzením, návrhům nebo výhradám daňového subjektu.“ V žalovaném citovaném rozsudku ze dne 12. 12. 2018, č. j. 9 Afs 373/2017–41, Nejvyšší správní soud dovodil, že „citované ustanovení tedy výslovně dovoluje, aby zpráva dále odkazovala na protokoly a úřední záznamy týkající se v zákoně uvedených skutečností, a to včetně vyjádření správce daně k argumentům daňového subjektu (tedy stěžovatele). Naopak (logický argument a contrario) je zjevné, že zpráva o daňové kontrole není „uzavřeným“ dokumentem, jenž by musel obsahovat kompletní argumentaci a musel by tedy obstat „sám o sobě“, bez spojení s jinými dokumenty. Krajskému soudu je třeba přisvědčit, že odkazuje-li zpráva o daňové kontrole na jiné dokumenty při splnění podmínek uvedených v § 88 odst. 1 písm. a) až f) daňového řádu, potom se odkazované dokumenty stanou nedílnou součástí zprávy (angličtina má pro takový postup přiléhavý výraz „incorporated by reference“, neboli tyto dokumenty jsou do zprávy „vtěleny“ prostřednictvím výslovného odkazu)“. V tomto kontextu je tak žalobní námitka nedůvodná a odkazy žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu a krajských soudů nepřipadné, neboť nezohledňují specifika zprávy o daňové kontrole, vyplývající z § 88 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění.
16. Žalobce dále tvrdí, že unesl své důkazní břemeno k prokázání vzniku nároku na odpočet DPH z předmětných přijatých zdanitelných plnění, a že to byl žalovaný, kdo neunesl své důkazní břemeno vyjádření dostatečně důvodných pochybností k tomu, aby mohl žalobce vyzvat k prokázání faktického uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak je deklarováno v příslušných daňových dokladech.
17. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je povinností daňového subjektu prokázat „všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních“. Podle odst. 4 téhož ustanovení dále „pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence“. Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu naopak prokazuje „skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem“.
18. Otázkou rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně se ve své judikatuře již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Jeho judikaturu lze shrnout tak, že dle výše citovaných ustanovení je daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového

subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49).

19. Prizmatem výše uvedeného proto krajský soud přezkoumal průběh daňové kontroly žalobce, a dospěl k závěru, že na žalobce přešlo důkazní břemeno ve vztahu k prokázání správcem daně požadovaných skutečností, neboť správce daně unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu.
20. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, v daném případě lze bez dalšího konstatovat, že věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných účetních záznamů žalobce byla správcem daně zcela vyvrácena. Zjištěná skutečnost, že jednatelka žalobce si úplaty za poskytnutá zdanitelná plnění nechala od svých odběratelů či společnosti Direct Parcel Distribution CZ s.r.o., DIČ: CZ61329266 (dále jen „DPD“), která úplaty pro žalobce inkasovala na základě dobírek, zasílat na svůj soukromý bankovní účet, nikoliv na bankovní účet žalobce (viz body [30] až [40] žalobou napadeného rozhodnutí), zcela snižuje hodnověrnost předložených účetních záznamů, které tuto skutečnost nereflektují. Správce daně analýzou důkazních prostředků předložených žalobcem během daňové kontroly (viz bod [29]) tj. evidence pro účely DPH za zdaňovací období IV. roku 2013, I. II., III., IV. roku 2014, účetnictví, předložených daňových dokladů – faktury vydané, paragony) a důkazních prostředků získaných vlastní činností (viz bod [31] až [34]) zjistil, že do účetnictví žalobce (pokladny nebo na účet registrovaný k podnikání) nebyly převedeny veškeré zdanitelné příjmy a nebyla z nich odvedena DPH na výstupu, resp. nebyla odvedena DPH z části přijatých úplat za jím uskutečněná zdanitelná plnění, kterými byl prodej zboží či poskytování služeb. Z výše uvedeného tak dle krajského soudu nebylo lze učinit jiný závěr, než že v důsledku této skutečnosti a s ohledem na objem takto „odkloněných“ tržeb, došlo nejen ke vzniku důvodných pochybností, nýbrž přímo k nepopiratelnému vyvrácení věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti předložených účetních záznamů. Přejednutí důkazního břemene na základě související výzvy správce daně byl tak nepochybný. Námitka zpochybňující samotný přechod důkazního břemene a odůvodnění této okolnosti je tak nedůvodná.
21. Krajský soud tak přisvědčuje názoru žalovaného, že podstatnou skutečností nyní projednávané věci bylo prokázání toho, že tržby „odkloněné“ na soukromý účet jednatelky žalobce zaevidoval do svého účetnictví a řádně zdanil. Právě prokázání této skutečnosti požadoval po žalobci správce daně (viz str. 104 výzvy k prokázání skutečností), nadto se jedná o skutečnost lehce prokazatelnou, neboť k jejímu prokázání by stačilo předložení dokladů, kterými „odkloněné“ tržby jednatelka žalobce zahrнула do svého účetnictví a následně řádně zdanila ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o DPH a § 108 odst. 1 zákona o DPH. Již ve zprávách o daňové kontrole přitom správce daně konstatoval, a to s

velmi podrobnou specifikací, že žalobce byl seznámen se všemi skutečnostmi, které byly podkladem pro odpovídající závěry správce daně, a to mj. v rámci seznámení s výsledkem kontrolního zjištění č. j. 2083376/18/3304-60562-711588 ze dne 29. 11. 2018. Ačkoliv však zahrnutí těchto „odkloněných“ tržeb do svého účetnictví jednatelka žalobce ve své výpovědi tvrdila (viz bod [36] žalobou napadeného rozhodnutí), toto své tvrzení neprokázala. Rovněž krajský soud má tak za to, že žalobce (jednatelka) neunesl důkazní břemeno, na kterém nemůže nic změnit ani obecná právní polemika žalobce s odkazy na obsáhle citované závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, bez bližší relevance pro nyní projednávanou věc (z hlediska skutkových okolností), a proto nelze z něho ani dovozovat nepřezkoumatelnost úvahy správce daně či dokonce svévoli nebo porušení zásady zákonnosti, jak tvrdí žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Na základě výše uvedeného krajský soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
23. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. ledna 2023

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu

v.z. JUDr. Marian Kokeš, Ph.D., v.r.
člen senátu
(dle § 54 odst. 2 s. ř. s.)